

Mrtvi dan, Ivan Martinac, 1965.

Martinac prepoznatljivom poetskom refleksivnošću i ritmiziranom montažom prizornih atrakcija, uz orguljašku pratnju Cesara Francka, u atmosferu kišnoga grada unosi dah onostranosti, čime refleksija o gradu postaje metafora života i prolaznosti. Film inače prikazuje prvi siječanj – dan nakon dočeka Nove godine.

L'abandon, Vjekoslav Nakić, 1967.

Jedan u niski Nakićevih filmova koji strukturalnim modelom komponiranja razlaže teme vremena i prolaznosti, samoće i ništavila. U ovom filmu to je postignuto minimalizmom te čistoćom i ekspresivnošću izraza: međ prizori (vlati trave, obrisi dalekog mosta, prolazak vlaka...) kao relativni protagonisti radnje u svojevrsnom su kontrapuntu sa repetitivnim prizorima silueta ljudskih glava koje dijagonalno i natraške putuju dolje od Sunca. Jednoličko kloparanje kotača u pozadini filmu daje dodatnu sugestivnost, naglašavajući neumoljivi hod vremena.

PROGRAM

**FILMOVI KINO
KLUBA SPLIT U
CENTRU ZA
SUVREMENU
KULTURU
BARCELONA
CCCB
24. SIJEČNJA U
19.30H
AUDITORIUM**

Bageri proždiru zemlju, Martin Crvelin, 1967.

Film suprotstavlja likove vremenih šetača po Rivi s prizorima grabilice bagera koja nasipava zemlju u more, naglašavajući silu promjene mehaničkom transformacijom prostora, dok je dramaturška tenzija postignuta brзом ritmičkom izmjenom kadrova i zvukom koji graniči s kakofonijom.

Caffe Manon, Ranko Kursar, 1967.

Jedan od rijetkih sačuvanih radova Ranka Kursara. Dinamična kamera Andrije Pivčevića u svim smjerovima „hvata“ užurbane konobarice na prometnoj terasi splitskog kolodvora. Montažni rezovi s lica na lice, pokreta na pokret dodatno pojačavaju nervoznu atmosferu kao na programiranom loopu jedinstvenog pulsa koji objedinjuje ritam pojedinih fragmenata, čime Kursar ostaje dosljedan Martinčevu kanonu „intenzitetne montaže“ kao jednog od prepoznatljivih obilježja „splitske škole filma“.

Koncert, Lordan Zafranović, 1965.

Kamera u dugom hodu od Peristila do Bačvica s leđa prati troje alkoholiziranih glazbenika nakon nastupa i jednu djevojku, uz Beethovenovu Odu radosti. U trenutku kada stignu do mora kao simboličnog prostora (anti)drame, događa se obrat koji ništa ne razrješava.

Florescencije, Ante Verzotti, 1967.

Nastaju kao vrlo uspješan pokušaj još dosljednije primjene snimateljskog postupka iz prethodnog Verzottijevog filma (Juke boks) i zaokružuju Verzottijev klupski opus. Sniman je iz ruke koja dobro odmjerenom trešnjom čini da pleše kamera i filmska vrpca u kameri, stvarajući ritmičko podrhtavanje slike. Pred očima gledatelja svijet se frenetično trese i raspada dok za zvučnu podlogu autor ubrzava hit Ray Charlesa I've got a woman, dodatno naglašavajući atmosferu euforije. Verzotti toliko uspješno spaja osjećaj uzbuđenja s temom destrukcije, da prvo gledanje filma obično izaziva fascinaciju, bez potrebe da razumijemo o čemu se tu radi. Često se ovaj film uspoređuje s filmom Twist-twist i dovodi u odnos jer se doimaju sličnima. Ipak, Twist-twist prvi je autorov film jake grafike i kontrasta, sastavljen od statičnih kadrova površine mora na kojoj „plešu“ jarboli, ludička arabeska koja živi trenutak, trenutak u kojem se snima, u kojem se montira i gleda, dok Florescencije u koloru punog intenziteta u tehnici snimanja i sadržaju kriju čitav put i zrenje dovedeno do vrhunca jedne čitave autorove umjetničke faze.

Tango de la muerte, Branko Karabatić, 1981 .

Film u kojem se dijalektički sukobljava nenarativna slika - satni mehanizam, kazaljke, jureći automobil – aludirajući na prolaznost, s tri narativne razine predstavljene zvučnim uzorcima: svakodnevni svijet pomiješanih glasova ljudi s ulice, politički svijet predstavljen slavnim govorom Martina Luthera Kinga, i onaj umjetnički kojeg prati glas Billie Holiday, transcendirajući sve te suprotstavljene stvarnosti dok vozilo na asfaltu juri naprijed.

Zrcalo, Luka Bezić, 1987.

Bezić u ovom postmodernističkom hommage-u ranijim filmovima klupskih kolega, metodom aproprijacije i ponavljanjem kadrova u različitom trajanju, integrira reinterpetirane filmove u posve novi kontekst. Film na taj način odražava novi duh vremena u kojem je stasala četvrta „zlatna generacija“ kinoklubaša, povezujući tradiciju i modernitet različitim individualnim pristupima koji prate suvremene trendove na široj umjetničkoj sceni.

Usta puna vode, Žarko Batinović, 1989.

Vješto režiran film koji prikazuje osjećanje otuđenosti između dvoje mladih ljudi, naglašavajući klaustrofobiju i tjeskobu, pažljivo osmišljenim i izvrsno izvedenim odnosom kamere, glumaca i prostora. Film je snimljen na 16 mm vrpci, te je specifičan i po svojoj narativnoj formi.

Ovdje smo posve sami, Petar Fradelić, 1987.

Fradelić u filmu kombinira snimke prizora uhvaćene s prozora kluba s izdvojenim rečenicama iz Rakove obratnice Henrya Millera izražavajući osjećaje zle slutnje nadolazećeg vremena (budućeg rata i raspada bivše države). Film je montiran u kameri